

חידושי נשק וטכניקה

שני הדגמים מוצבים לפעמים גם על רכב נוסא אחר: על "מכונית" הסיוור-המשורית לפטרולים" (ראה תצלום), בגלגולה כ"משחית-טנקים". יש להניח כי הצבת הטילים מתבצעת גם ברכב זה באותו אופן.

התותח "בעל כל התכונות"

המדינה ה"קטנה" — לאורדוקא בשטחה, וודאי לא בחימושה — שבדיה, טיפחה עתה תותח אשר לגביו יש אולי לשאול: איזו תכונה חיונית חסרה בו? זהו כלי בן 155 מ"מ (יש אומרים — הקליבר בה"א-הידיעה של ארטילריה-השדה האמתית של המחר הקרוב); הוא מתנייע, על רכב זחלי ה"עובר-בכל-שטח"; החלקים החשובים של כלי-היריה מחופים בשריון בן 15 עד 20 מ"מ (דהיינו — מגן בפני כדורי-מקלע ורסיסים); ולבסוף — הוא גם כמעט-אוטומטי, בהיותו מוזן במחסנית בת 14 פגז. לא דבר של מה בכך הוא במקרה זה — שכן כל פגז

אורכו 1.85 מטר. אכן, לכלי זה (הנראה כמעט-אידיאלי לסיוע במבצעי עוצבות-ח"ר, בין בלחמה ניידת ובין בניחת יותר, וכן במבצעי-שריון) חסר רה ודאי תכונות הזול... ואף משקלו (48 טון) רב.

מזרק-אטרופין נגד גז-עצבים

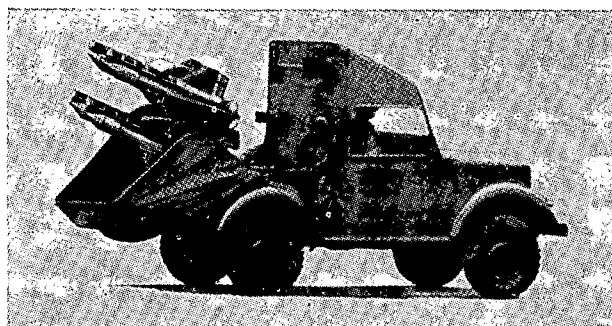
גורם מבהיל (או גואל?) חדש הופיע במחשבת הצבאות: גזי-העצבים. זה זמן-מה שלכל חיילי צבא-ארה"ב נופקו "מזרקונים", מכילי אטרופין (החומר הסגולי הפועל נגד רעלים הפוגעים במערכת העצבים), להורקה עצמית על-ידי החייל משהופיעו סימני "הרעלת העצבים". אך נתגלתה אצל חיילים רבים-מדי התנגדות נפשית לעצם מעשה ההורקה-העצמית — ולמראה המחט; ומה גם לשלוש-ארבע הזרקות חוזרות-ונשנות, מדי 8 או 10 דקות.

עתה ינופק "מזרק-עצמי אוטומטי", אשר "כיפת-הבטחון" האדומה שעל כפתור-המפעיל — וקצחו הכחול הכהה, בו מוסתרת המחט — אינם מטילים בחייל הרגיש שום חרדה מידית. לחיצה אחת על הכפתור (שכיפתו הוסרה), לאחר שהקצה הכחול הושם אל איזה שריר עבה (כגון ירך) — והמחט, ועמה הנוזל המציל, נכנסים כמאליהם, אף דרך הלבוש, אל מתחת לעור, מבלי שהפרט יוכל עוד להפריע בעד השלמת ההורקה — ומבלי שיאבד משהו מן האטרופין. יהלוק גם מכשיר-אימון להרגלתם ולאימונם של החיילים בשימוש ב"נשק-המגן" החדש. ויצוין: פיתוחו של אמצעי מעין-זה נדרש בתחילה על-ידי "סוכנות-הח"ר" של פיקוד-פיתוח-החלימה בצבא-ארה"ב, והיא שהציעה את מפרט תכונותיו הנחוצות.

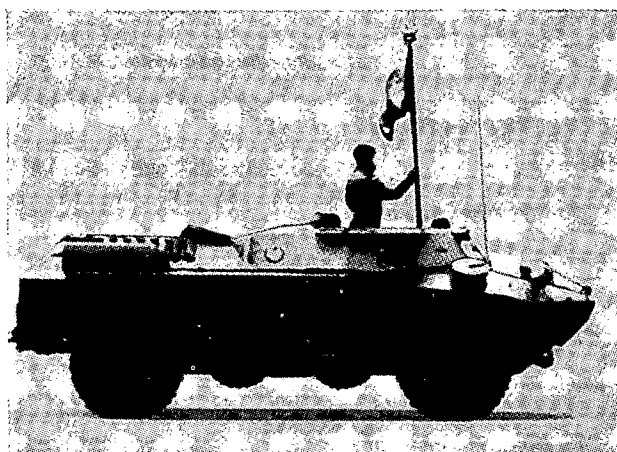
רכבי-הטילים הנ"ט הסוביטי

הטיל-המונחה הנ"ט לא רק הופיע, לפני שנתיים-שלוש, בצבא ברה"מ, אלא אף התפשט לכל צבאות בעלות-בריתה — אלה שבברית-ורשה, ואף מעבר לה.

אין פלא שנאט"ו מתענינת בכך — ואף קבעה שם משלה לטיל זה: "סנאפר" (Snapper — "חטפן"). זהו טיל מונחה-טיל, בעל 4 משטחי-ייצוב, אורכו כ-1.20 מטר, ולו "ראש-נפץ" דמוי-חרוט, מהסוג של "נפיץ-נ"ט" (HEAT). טנח-פעולתו הוא החל ב-400 מ' — וגמור בכ-2000 מ'.

כתצלום נראים הטילים, תלויים על 4 כניירי במצב אלכסוני במקצת, מוצבים על גבי דופן-ירכתיים מיוחד של משאית-חצי-טון דגם 69 (גרסה ב') — שאפשר להרימו, ולסגור את ההתקן כולו. אזי — ב"מצב-מסע" — מוצבים הטילים אנכית; ובמצב-ירי (כתצלום) מוג' בהיס הם בכ-30 מעלות. הנט יכול לכוון את מעוף-הטילים אל המטרה דרך אשנב-עורפי בתא-הנהג — או ברתתו מן הרכב. דגם-טיל זה — מקומו אי-שם באמצע בין שני הטילים המקובלים במערב (קרי — בצבא-גרמניה — המער'): "קוברה" ו-SS-11.

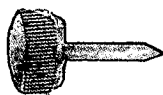
כיום מצויה בצבא הסוביטי גם גרסה חדישה-יותר של בעצם, אוהו טיל עצמו: ה"סואטר" (Swatter — "חבטן"), שודאי עוד ידובר בה.

הצורה בה נישא

1. הסר הפין

2. הדק הקצה האחר אל

לאחר
ההפעלה

2. הירך עד שיופיעל הסורק

וריקת אטרופין 1/32 גרי לשימוש רק במקרה של הרעלה בנאדעצבים